

РЕШЕНИЕ

№ 21584

гр. София, 29.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 02.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **3323** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Л. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Ч. – САК, адрес за призоваване: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 24-4332-000892/15.02.2024 г., издадена от полицейски инспектор Р. Б. Н. към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Аргументите в жалбата касаят липсата на мотиви, които да обосноват приложението на процесната принудителна административна мярка. Иска се отмяна на процесната заповед. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, издал оспорената ЗППАМ не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Не

взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на С. Л. Б. за това, че на 14.02.2024 г. около 14:20 ч. в [населено място], по [улица] от ул. 732-ра към [улица] управлява лек автомобил „М.“, с рег. [рег. номер на МПС]. Същият бил спрян за проверка в хода на която е бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство "Дрегер 7510" с номер 0134. Уредът отчетел концентрация на алкохол от 1,70 промила. На водача е бил издаден талон за медицинско изследване № 264279 за УМБАЛ "Света А.". На жалбоподателя е бил съставен и АУАН № 1149182 от 14.02.2024 г., подписан от него без възражения. Актът е съставен от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел "Пътна полиция" като нарушението е квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка на основание чл. 172, ал. 1, б. Б от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед № 24-4332-000892/15.02.2024 г., издадена от полицейски инспектор Р. Б. Н. към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на С. Л. Б. временно е отнето свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

По делото е представена административната преписка, в т.ч. АУАН № 1149182, протокол за преминали последваща лабораторна проверка средства за измерване-анализатори на алкохол в дъха, сред които и Дрегер 7510 с фабр. номер 0134, преминал проверка на 14.08.2023 г., с валидност на проверката 6 месеца (съответно уредът е годен към датата на нарушението); разпечатка за уреда дрегер за 14.02.2024 г.; талон за медицинско изследване; протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби; справка картон за водача, видно от която, жалбоподателят е нееднократно наказван за различни административни нарушения по ЗДвП; Заповед на Директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки/ПАМ/ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП за определяне на служби за контрол по ЗДвП; Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки (ПАМ) по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП; Заповед № 513 з-6324 от 17.08.2018 г. на директора на СДВР, видно от която издателят на ЗППАМ- инспектор Н. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съображенията са следните:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е

издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая от представените Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП за определяне на служби за контрол по ЗДвП, Заповед № 5133-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки (ПАМ) по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП и Заповед № 513 з-6324 от 17.08.2018 г. на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че оспорената ЗППАМ не е мотивирана. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение.

Отделно, в оспорената заповед се съдържат достатъчно фактически основания. В същата не само е визиран издадения на жалбоподателя АУАН, но е посочено още от фактическа страна, че на 14.02.2024 г. в [населено място] е управлявал МПС- „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

При издаване на процесната ЗППАМ не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "б" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Предвиждането на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В АУАН е посочено, че водачът виновен е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движение по пътищата, като в акта е отразено, че на 14.02.2024 г. в 14, 20 ч. в [населено място], с посока на движение от ул. 732- ра към [улица]жалбоподателят Б. е управлявал МПС- л. а. „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол над 0, 5 на хиляда – 1,70 промила, установена с техническо средство - "Дрегер 7510" с фабр. номер 0134. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с акта за установяване на административно нарушение. АУАН е връчен без възражения на жалбоподателя, надлежно удостоверено с подписа му. Налице е редовно съставен АУАН. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, този акт се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка различна от тази по АУАН лежи върху оспорващия. В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са представени доказателства и не са оборени по надлежния ред фактите по АУАН, респ. заповедта за прилагане на ПАМ.

За да е законосъобразно налагането на ПАМ от процесния вид, е необходимо да е установена по надлежния ред наличието на концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози или отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че лицето е управлявало МПС- л. а. „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , на посочените в АУАН време и място. При извършената проверка лицето е изпробвано за наличие на алкохол в издишания въздух с техническо средство "Дрегер 7510" с фабр. номер 0134 (преминало успешно проверка) и отчело концентрация на алкохол над 0, 5 на хиляда, а именно 1,70 промила. На жалбоподателя е издаден и талон за медицинско изследване, като според Протокол от химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръв, лицето е отказало да даде кръв за алкохолна проба. Разпоредбата чл. 171, ал. 1, т. 1 б.

"б" от ЗДвП не изисква наличието кумулативно на изследване с техническо средство и изследване от кръвна проба, само уточнява, че при изследване на кръвна проба установените стойности са определящи.

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, поради което процесната ПАМ се явява законосъобразно наложена.

При така установените факти и с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения – безопасността на участниците в пътното движение, съдът приема, че наложената мярка е съобразена с целта на приложимия закон – осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

От материалите по делото не се установява засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото, тъй като в самия нормативен акт по-благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Неоснователно е наведено възражение, че по отношение на жалбоподателя е действала предходно наложена административна мярка. В действителност на С. Б. е наложена административна мярка със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 24-4332-000972/19.02.2024 г. /л.12/, която обаче се явява последваща.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието на материалноправните предпоставки за издаването ѝ и в съответствие с целта на закона.

При този изход се дължат разноски в полза на ответника, но тъй като същият не е представляван, няма доказателства да е извършил разноски и не е поискал такива, съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.3, чрез адв. Ч. – САК, адрес за призоваване: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 24-4332-000892/15.02.2024 г., издадена от полицейски инспектор Р. Б. Н. към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

Съдия: